

Κ' αὐτὸς ἐπεριμάζωξε τοὺς πρώτους τῆς στρατίας,
ὧς καπετάνιος καὶ πιστὸς ποῦτον τῆς ἀφεντείας.
Καὶ οἱ Λεβαντῖνοι σύντομα ὅλοι ἐμαζωχθῆκαν,
Μ' ἄλογα μπάλια καὶ γριβιά στὸ πλάγι του σταθῆκαν.
Κ' ἄρματα εἶχαν ἐκλαμπρα, καὶ λάντζαις εἰς τὰ χέρια,
Κ' ἀπελατῖκια θαυμαστά, καὶ δημησκιά μαχαίρια.
Κ' ἓνα λόγον τοῦ εἶπασιν, ὅλοι μονοφωνάροι,
Ἀφέντη κόντο ἤξευρε, μὰ τοῦτο τὸ κοντάρι,
Διὰ σένα νὰ πεθάνωμεν, διὰ σένα νὰ θανοῦμεν.
Ἄμῃ θαρροῦμεν στὸν Θεόν, ὅτι νὰ μὴ χαθοῦμεν.
Κ' αὐτὸς τῶν εἶπεν, ἄρχοντες τὰ λόγια στὴν ἀνδρεία
Θέλουσι καὶ καμώματα, ὅταν μᾶς εὔρη χρεία.
Λοιπὸν νὰ πᾶμε ὅλοϊ μας, ἢ τοὺς ἐχθροὺς νὰ φᾶμεν,
Ἡ τὰ κεφάλια μας αὐτοὶ νὰ μᾶς τὰ ρίξουν χάμμι.
Καὶ κίνησε μετὰ χαρᾶς κ' ἐπῆγεν εἰς τὸν κάμπον,
Ὡσπερ νὰ τὸν ἐπέμπασιν νὰ πῆγαινε στὸν γάμον.
Λοιπὸν στὸν κάμπον ἔφθασε μ' ὄλην τὴν συντροφιάν του,
Καὶ πέζευσε καὶ τέντωσε μ' ὄλην τὴν συνοδιάν του.
Καὶ αὔριων δόθηκε βουλή διὰ νὰ πολεμήσουν,
Τὸν φράντζα καὶ τὸν κάμπον του διὰ νὰ τὸν διαγουμίσουν.
Καὶ ἡ μπατάγια δόθηκε, πόλεμος ἐκινήθη,
Καὶ κόντος ὁ Μερκούριος τότεσον ἐτιμήθη.
Κ' ἦτον ἀλόγων βρουχισμὸς καὶ κτύπος τῶν ἀρμάτων,
Κ' ὄχλος πολὺς καὶ ταραχὴ εἰς ὄλον τὸ φουστάτον.
Κ' ὁ κόντος ὁ Μερκούριος, θέλω σοὶ ἀποδείξει,
Τὸν ρήγα πάντα ζέτρεχεν ἐκ τ' ἄλογον νὰ ρίξη.
Κ' ἐκεῖ τὸν ρήγαν εὔρηκε μὲ δίστομον μαχαίρι,
Στὸ πρόσωπον τὸν λάβωσε μὲ τὸ δεξιὸν του χέρι.
Κ' ἓνα του καπετάνιον μὲ τὰ ἰδιά του τὰ χέρια,
Πρεζοῦνον μπῆκε κ' ἔπιασε μέσ' ἀπὸ τὰ μαχαίρια.
Κ' ἦτον τοῦ δούκα ντὲ Μπαρμπόν, τὸν λέγαν Γράν μπαστάρδον,
Κ' ὁ κόντες τὸν ἐσκλάβωσε μαζῆ μὲ τὸν στεντάρδον.

